



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 326/2020-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) o prijatej ústavnej sťažnosti [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou LEGAL CARTEL s. r. o., Na Hrebienku 40, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radoslav Kačur, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 225/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 225/2019 porušené boli.

2. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 700 € (sedemsto eur), ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť [REDACTED] trovy konania v sume 450,28 € (slovom štyristopäťdesiat eur a dvadsaťosem centov) na účet advokátskej kancelárie LEGAL CARTEL s. r. o., Na Hrebienku 40, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého postupu, sťažnostná argumentácia a rekapitulácia vyjadrení účastníkov konania

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 196/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že je žalobkyňou v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 32/2010 o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Rozsudok okresného súdu jej bol doručený 20. októbra 2016. K odvolaniu žalovaného zaslala súdu vyjadrenie 16. decembra 2016. Spis bol predložený krajskému súdu 26. septembra 2017. Krajskému súdu sťažovateľka doručila

žiadosť o konanie v septembri 2018 a v marci 2019. Predsedovi krajského súdu doručila v júni 2019 sťažnosť na prieťahy v konaní v súvislosti s viac ako 20-mesačnou nečinnosťou. Krajský súd v odpovedi z júla 2019 konštatoval nečinnosť a nemožnosť stanoviť termín pojednávania vo veci s ohľadom na vyjadrenie referujúcej sudkyne. Napriek vysloveniu dôvodnosti sťažnosti a sledovaniu konania predsedom súdu v konaní uplynulo ďalších 6 mesiacov a žiadny procesný úkon nebol vykonaný celkom viac ako 28 mesiacov. Nekonaním krajský súd spôsobil zbytočné prieťahy a porušil označené práva sťažovateľky.

3. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia ako protihodnoty utrpenej nemajetkovej ujmy odôvodnila sťažovateľka tým, že vzniknuté prieťahy vytvárajú stav právnej neistoty trvajúci takmer 2 a pol roka bez predpokladu ich odstránenia vzhľadom na správanie súdu. Zvyšuje sa u nej pocit právnej neistoty a narušuje dôvera k všeobecnému súdnictvu. Predmetom konania je ochrana vlastníckeho práva k spoločnej nehnuteľnosti so žalovaným. Vzťahy boli medzi nimi v čase podania žaloby narušené, nekomunikujú, resp. len prostredníctvom právneho zástupcu. Vznikali konflikty, hádky a nepríjemné situácie, ktoré sa prejavili, keď okresný súd nerozhodol o rozdelení spoločnej nehnuteľnosti na dve bytové jednotky podľa návrhu žalovaného, ale túto prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľky. Žalovaný využil svoje právo podať odvolanie, ale denne verbálne atakuje sťažovateľku a členov jej rodiny, vypína jej vodu a robí jej naprieky, čo trvá už vyše troch rokov. Domáhala sa ochrany aj na príslušnom orgáne Policajného zboru, ale bola odkázaná na civilné sporové konanie, ktoré s ohľadom na prítomný pocit právnej neistoty a narušenia dôvery k súdom neiniciovala. Vznikajú jej aj značné majetkové náklady.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd v napadnutom konaní porušil sťažovateľkino základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navrhla prikázať krajskému súdu konať v napadnutom konaní a priznať sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 €, ktoré jej vyplatí okresný súd. Napokon navrhla priznať náhradu trov konania vo výške 450,28 €.

5. Uznesením č. k. IV. ÚS 326/2020-23 z 1. júla 2020 ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky s uvedením správnej spisovej značky napadnutého konania 14 Co 225/2019, pod ktorou je konanie vedené z dôvodu, že 17. septembra 2019 došlo k vráteniu spisu okresnému súdu na vykonanie úkonu a spis bol opätovne predložený krajskému súdu.

6.1 Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu krajského súdu na vyjadrenie k ústavnej sťažnosti a oznámenie, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda krajského súdu podaním sp. zn. 1 SprV 369/2020 z 15. júla 2020 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní o ústavnej sťažnosti. K obsahu ústavnej sťažnosti udal, že sa stotožňuje s vyjadrením predsedníčky senátu 14 Co JUDr. Dariny Kuchtovej. Tá vo svojom vyjadrení z 13. júla 2020 uviedla, že vec bola prvýkrát predložená krajskému súdu 19. júna 2017. Okresný súd však opomenul doručiť odvolaciu repliku žalovaného sťažovateľke na podanie odvolacej dupliky, a preto mu krajský súd vrátil spis ako predčasne predložený bez rozhodnutia o odvolaní a uložil mu odstrániť procesné vady a opätovne predložiť spis s novou predkladacou správou. Spis bol vrátený prípisom z 2. augusta 2017 a k jeho doručeniu okresnému súdu došlo po 45 dňoch od predloženia spisu. Okresný súd opätovne vrátil spis krajskému súdu 26. septembra 2017 s nesprávnou predkladacou správou. Nevyplývalo z nej, či bol vykonaný pokyn krajského súdu z 2. augusta 2017, preto krajský súd podaním zo 16. septembra 2019 vrátil spis okresnému súdu. Okresný súd obratom predložil spis 3. októbra 2019 s tým, že vyjadrenie žalovaného bolo doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 8. septembra 2017, ktorý sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril.

6.2 V senáte 14 Co došlo v období v poradí druhého predloženia (26. septembra 2017) od 1. januára 2017 k zmene v podobe odchodu pôvodnej členky JUDr. Edity Szabovej do dôchodku a k prideleniu JUDr. Dariny Kuchtovej na jej miesto. Celkový počet nevybavených vecí bol 586, pričom išlo aj o veci z rokov 2012, 2013 a 2014, ktoré bolo potrebné ako najstaršie reštančné veci vybaviť prednostne. Predsedníčka senátu uviedla, že nezodpovedá za reštančné veci v senáte 14 Co za roky 2012 až 2016, pretože do 31. decembra 2016 pracovala v senáte 6 Co. Ako sudkyňu spravodajkyňu jej bolo k 31. januáru 2017 pridelených 197 nevybavených vecí, z čoho tri štvrtiny boli reštančné,

a preto vec predložená 19. júna 2017, ktorá nebola prednostnou, bola daná do poradia. Po odstránení procesných pochybení okresným súdom je nariadené verejné vyhlásenie rozhodnutia na 21. júl 2020.

7. Ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na repliku k vyjadreniu krajského súdu. Ten vo vyjadrení z 27. júla 2020 uviedol, že netrvá na ústnom prerokovaní veci. Poukázal na to, že krajský súd žiadnym spôsobom „nesporoval“ dôvodnosť ústavnej sťažnosti. Naopak, jej dôvodnosť potvrdil svojím uvedením, že vec nebola prerokovaná v primeranej lehote pre veľký počet reštančných vecí a bola daná do poradia. Poukázal na účelovosť konania krajského súdu, ktorý bol nečinný až do podania ústavnej sťažnosti, resp. do času jej prijatia na ďalšie konanie. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že medzičasom krajský súd vec rozhodol. V dôsledku pretrvávajúceho stavu právnej neistoty, ktorý u sťažovateľky prerástol do stavu bezmocnosti až apatie, bola nútená opätovne vyhľadať odbornú lekársku pomoc. Od 10. júna 2020 bola liečená u psychiatra pre pretrvávajúcu zmiešanú úzkostnú a depresívnu poruchu, o čom predložila lekárske správy. Uplatnila si náhradu trov právneho zastúpenia za ďalší úkon právnej služby – vyjadrenie k vyjadreniu vo výške 225,14 €.

8. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že krajský súd rozhodol uznesením z 21. júla 2020. Spis vrátil 31. júla 2020 okresnému súdu, ktorý nariadil termín pojednávania na november 2020.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práv uvedených v bode 1.

II.

Relevantná právna úprava a východiská ústavného súdu

10.1 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

10.2 Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10.3 Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa čl. 127 ods. 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

12. Základnou povinnosťou súdu a zákonného sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nahradil Občiansky súdny poriadok a ktorý v čl. 17 upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (Súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb). Podľa § 157

ods. 1 CSP súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

13. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 225/2019 došlo, resp. dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takto bol predmet konania vymedzený uznesením o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

15.1 Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ide v napadnutom konaní o občianskoprávne konanie o zrušenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, v ktorom sa sťažovateľka domáha vyporiadania nehnuteľnosti prikázaním do jej výlučného vlastníctva. Z hľadiska predmetu sporu ide o štandardnú občianskoprávnu vec, ktorá nie je právne zložitá. Z hľadiska rozsahu a náročnosti zisťovania skutkového stavu môže byť vec považovaná za zložitejšiu, napríklad v prípade potreby vykonať znalecké dokazovanie. Podľa názoru ústavného súdu nejde však v tejto veci o výnimočný prvok skutkovej

zložitosti, ktorý by presahoval bežný rámec prípadov s obdobným predmetom (žiadny z účastníkov to vo svojich prednesoch ani nenaznačil).

15.2 Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. V napadnutom konaní žalobu podala sťažovateľka, okresný súd jej vyhovel, odvolanie proti vydanému rozsudku podal žalovaný. Právoplatné ukončenie sporu preto pre ňu nepochybne subjektívne malo význam, osobitne ak v nehnuteľnosti býva s rodinou.

16. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadne prispenie správania sťažovateľky k dĺžke trvania konania na krajskom súde. Sťažovateľka sa zaujímala o stav konania, žiadala krajský súd, aby vo veci konal a podala aj sťažnosť predsedovi súdu.

17. Pri postupe krajského súdu je v prvom rade potrebné zdôrazniť, že celková dĺžka konania na krajskom súde predstavuje 3 roky a 21 dní. Z prehľadu úkonov uvedeného v ústavnej sťažnosti spolu s doplnením o prehľad úkonov krajského súdu z vyjadrenia jeho predsedu vyplýva, že postup krajského súdu pri rozhodovaní o podanom odvolaní žalovaného bol pri nazeraní na konanie pred ním ako na jeden celok poznačený nečinnosťou v rozsahu minimálne 1 roka 6 mesiacov. Nečinnosť spadá v prevažnej časti do obdobia v poradí druhého predloženia krajskému súdu od 26. septembra 2017 do 16. septembra 2019, ktoré napriek dĺžke svojho trvania nevedlo k rozhodnutiu, ale k vráteniu veci na doplnenie predkladacej správy. Navyše po opätovnom predložení veci krajskému súdu nedošlo bezprostredne k rozhodnutiu, ale až po 10 mesiacoch a až v nadväznosti na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. V takomto postupe možno vidieť zároveň nesústredenosť krajského súdu, pretože nedostatok v predkladacej správe (ak bol taký rozhodujúci, že odôvodňoval vrátenie spisu s novou predkladacou správou) si mohol a mal všimnúť skôr ako po takmer dvoch rokoch po predložení spisu na odvolacie konanie. V posudzovanej veci je primárne neprehliadnuteľné, že konanie vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva pred všeobecnými súdmi trvá už viac ako 10 rokov, pričom do dňa rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti konanie nie je právoplatne skončené. Krajský súd mohol a mal vo svojom postupe zohľadniť, že v čase

posledného predloženia spisu už konanie prebiehalo 9 rokov, a nepovažovať vec za bežný prípad.

18. Pokiaľ ide o obranu krajského súdu spočívajúcu v argumentácii o množstve vecí a zmenách v obsadení senátu krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

19. Podľa názoru ústavného súdu sú zistené skutočnosti postačujúce na vyvodenie konečného záveru, že celková dĺžka napadnutého konania na krajskom súde je z ústavného hľadiska celkom zjavne neakceptovateľná. Postupom krajského súdu (ústavný súd odvolacie konania vedené formálne pod rôznymi spisovými značkami posudzoval ako jeden celok) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd vyslovil, že označené práva sťažovateľky porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať

20. Sťažovateľka sa domáhala, aby ústavný súd prikázal krajskému súde konať bez zbytočných prieťahov. Keďže krajský súd po vydaní uznesenia z 21. júla 2020 doručil spis okresnému súde, svoju úlohu v odstránení právnej neistoty sťažovateľky naplnil a nemalo by žiadny význam prikázať mu ďalej konať.

V.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

21.1 Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21.2 Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

21.3 Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

22. Sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € proti krajskému súdu. Svoj návrh na priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľka riadne odôvodnila (bod 3).

23. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri určení finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

24. Pri rozhodovaní o výške finančného zadosťučinenia prihliadol ústavný súd na celkovú dĺžku konania vedeného na všeobecných súdoch (viac ako 10 rokov a 6 mesiacov) a v jej rámci osobitne na ústavnou sťažnosťou napadnuté obdobie neodôvodnenej nečinnosti krajského súdu (18 mesiacov), ako aj na jeho neefektívnu činnosť osobitne

v období po v poradí druhom predložení spisu s tým istým odvolaním na rozhodnutie. Krajský súd sa svojím postupom jednoznačne pričínal o predĺženie konania (spis sa na ňom nachádzal spolu 3 roky a 21 dní), pretože je možné pričítať mu vznik prierahov pri rozhodovaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Ďalej ústavný súd zohľadnil, že predmetom konania bola žaloba o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, v ktorej sťažovateľka býva. Stav právnej neistoty má na sťažovateľku nepriaznivý vplyv a výsledok konania je tak subjektívne významný. Prihliadnuc napokon aj na správanie sťažovateľky, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznať finančné zadosťučinenie proti krajskému súdu v sume 700 € podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu), čo zodpovedá rozhodovacej praxi ústavného súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 428/2018, IV. ÚS 298/2018, I. ÚS 200/2018, III. ÚS 736/2016).

25. Ústavný súd zároveň nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške prevyšujúcej ústavným súdom priznanú sumu, toto rozhodnutie je obsiahnuté v bode 4 výrokovej časti nálezu.

VI.

Trovy konania

26. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľky, preto je dôvod na rozhodnutie aj o náhrade trov konania, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

27. Ústavný súd zastáva názor, že podľa § 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) patrí sťažovateľke, vychádzajúc z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2019 vo výške 1062 € a zo skutočnosti, že predmet sporu

nie je možné oceniť peniazmi, náhrada trov konania za dva úkony právnej služby v hodnote 177 €, ktoré podľa obsahu spisu právny zástupca preukázateľne vykonal v roku 2020 – 1. prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky, 2. písomné podanie ústavnej sťažnosti podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky. Zároveň jej patrí režijný paušál v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky spolu v sume 21,24 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v celkovej sume 450,28 € (suma 375,24 € bola zvýšená o 20 % daň z pridanej hodnoty vo výške 75,04 €, pretože ústavný súd považoval za preukázané, že právny zástupca sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky). Náhradu za tretí úkon právnej služby – vyjadrenie k vyjadreniu krajského súdu doručené ústavnému súdu 27. júla 2020 ústavný súd sťažovateľke nepriznal, pretože obsah doručeného stanoviska nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

28. Náhradu trov konania je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

VII.

30. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu